

הדובון האבוד

י.מרקל

ליסה אהבה מאוד את הדובון טדי שלה. הוא היה גדול כמוה והיא לקחה אותו לכל מקום. כדי שיהיה לה קל יותר לשאת אותו, אמא תפרה לדובון וו, אליו שתי רצועות עור וכך יכלה ליסה לקחת את טדי כמו תרמיל גב. כשהיא הלכה אתו, טדי היה תלוי על גבה והביט בעיניו הצהובות מעל הכתף של ליסה. ומאחר שהיא לקחה אותו על גבה לעתים קרובות, הפרווה על בטנו של הדובון השתפשפה לגמרי.

אבל פעם ליסה אבדה את הדובון האהוב וזה קרה כך: היא נסעה עם אמא שלה באוטובוס. האוטובוס

היה מלא אנשים וליסה נאלצה לשבת על ברכיה של אמא. לכן היא הורידה את טדי מגבה ושמה אותו על הברכיים. אלא שאמא לא זכרה בדיוק איפה התחנה שלה, וכשהאוטובוס עצר היא קראה פתאום "אנו צריכות לרדת כאן!" הן קפצו מהר והתחילו להדחף בין האנשים אל היציאה והספיקו עוד לצאת לפני שהדלת נסגרה. ואז ליסה ראתה שטדי נאבד. "הדובון שלי!" היא קראה "עצרו! טדי שלי עוד שם, בפנים!"

אבל האוטובוס כבר נסע. ליסה בכתה ואמא ניסתה לפייס אותה. "נמצא אותו" אמרה "אחר הצהריים נלך למשרד של אבדות של חברת האוטובוסים." אבל מה קרה בינתיים לטדי הדובון באוטובוס המלא? כשליסה קפצה מהספסל הוא נפל וגלש מתחת למושב. שם הוא שכב כשהאוטובוס נסע דרך העיר במשך כל היום. מדי פעם רגלי הנוסעים דחפו אותו עוד יותר פנימה תחת המושב. בערב, כשהאוטובוס חזר למוסך, הנהג עבר בין שורות הספסלים ואסף מה שהנוסעים השאירו, אבל הוא לא הרגיש בטדי.

אחר הצהריים אמא הלכה עם ליסה למשרד
החפצים אבודים. שם, על אצטבאות מונחים היה
צעצועים רבים שהנוסעים השאירו באוטובוסים
ובחשמליות. אפילו שלושה דובונים ישבו שם על
המדף. אבל טדי של ליסה לא היה שם. וגם איך יכול
היה להיות שם, כאשר הוא שכב עדיין תחת ספסל
באוטובוס?

ליסה בכתה מרות על הדובון האבוד שלה.
"אז קחי את זה" אמר האיש של החפצים האבודים
והוריד את הדובון הגדול ביותר מהמדף "הוא כבר
הרבה זמן כאן, ואיש לא חיפש אותו"
"לא רוצה אותו!" בכתה ליסה "אני רוצה את טדי
שלי!"

כשיצאו משם אמרה אמא "ליסה, אני מצטערת שלא
מצאנו את טדי. אבל עכשיו אקנה לך דובון חדש.
בדיוק כזה כמו שהיה לך."
"לא רוצה חדש!" יללה ליסה "אני רוצה את טדי שלי
בחזרה!"

אבל מה אפשר היה לעשות. טדי נעלם.
למחרת שכב הדובון של ליסה עדיין תחת הספסל

ונסע באוטובוס דרך כל העיר. ובצהריים נכנסו
לאוטובוס תלמידים אחרי בית הספר. ילדה אחת
התיישרה בדיוק על המושב שטדי שכב תחתיו. אחד
הילדים רצה להרגיז את הילדה ובסתר להתיר את
שרוך הנעל שלה. הוא התגנב תחת המושב מאחור
וראה את טדי.

"ראו מה מצאתי!" קרא.
"אוור, אבל הוא מלוכלך. זרוק אותו!" קראו חבריו.
ובאמת טדי היה מכוסה בלכלוך שהתאסף על רצפת
האוטובוס ומבעיטות של הנוסעים.
"אני נותן לך אותו במתנה" אמר הילד שמצא אותו,
ושם אותו על ברכי הילדה, כי רצה להרגיז אותה.
"אידיוט!" קראה הילדה וזרקה את טדי על הרצפה.
לאט, לאט ירדו התלמידים מהאוטובוס ורק ילד אחד
נשאר אחרון. וכשירד, לקח את הדובון והביא אותו
הביתה.

"מאין הבאת את הלכלוך הזה?" נזפה בו אמא.
"מצאתי אותו באוטובוס. הרי אפשר לנקות אותו!"
"לא! הוא לא יכנס לבית שלי! מצדי תוכל לשים אותו
במוסך."

הילד לקח את טדי למוסך ושם אותו על מדף גבוה, יחד עם כלים שונים וחלקים משומשים. אבל למחרת כבר שכח עליו. וכך מונח היה הדובון על המדף ואיש לא שם לב עליו.

רק ליסה עדיין בכתה על טדי האבוד. אמא שלה הלכה שוב למשרד החפצים האבודים, אבל שם לא מצאה את הדובון. "אולי נחפש אותו במשרד העירוני" חשבה אמא, אבל גם לשם איש לא הביא את טדי של ליסה.

ומאחר שליסה עדיין בכתה מאוד, אבא שלה פרסם מודעה בעתון. הוא הוסיף גם תמונה של ליסה עם טדי וכתב "מי ראה את דובון טדי זה? אם מישהו מצא אותו ויחזיר לנו, יקבל חמישים יורו."

ואז הודיעה גברת זקנה אחת שמצאה את טדי. הם הלכו לבקר אצלה. באמת היה לה דובון טדי שנראה בדיוק כמו טדי של ליסה, רק הבטן שלו לא הייתה משופשפת.

"זה לא טדי שלי" אמרה ליסה.

"אבל אולי תקחי אותו בכל זאת?" שאל אבא.

"לא, אני רוצה רק את טדי שלי!"

והם חזרו הביתה בלי טדי.

למזלם הרע אמא של הילד שמצא את טדי לא קראה את העתון. אחרת אולי הייתה רואה את המודעה שפרסם אבא של ליסה. וכך טדי נשאר שם על המדף במוסך ואיש לא חשב עליו.

אלא שלמחרת הגיע מועד איסוף חפצים מיותרים ברחוב שלהם. אמא של הילד הוציאה החוצה את כל מה שרק יכלה למצוא ולא היה לו שמוש, ושמה על המדרכה. כך גם הונח טדי הדובון על ערמת

החפצים, ליד מטרייה מרופטת.

בדיוק אז עברו שם שני נערים.

"הי! הבט!" קרא אחד ואחז בטדי המלוכלך. השני

לקח את המטרייה הישנה ואמר "בא לי רעיון". הם

שברו את מקל המטרייה, אחר כך מצאו חתיכת חבל

וקשרו את טדי תחת המטרייה. רוח חזקה נשבה

באותו היום ולא צריך היה להתאמץ. הרוח חטפה

את המטרייה עם טדי קשור אליה והרימה אותה

מעל. הנערים ראו איך הדובון מתעופף מעל הבתים,

צחקו והמשיכו בדרכם.

בינתיים, מאחר שלא ניתן היה לפייס את ליסה, אבא

החליט לתלות מודעות על עצים בגן ציבורי. הוא הדפיס פתקים עם צילום של טדי ועליו כתב באותיות גדולות "פרס 100 יורו!" ומתחת, באותיות קטנות יותר "טדי האהוב של ליסה נאבד ביום שני, 16 במרס, באוטובוס של קו 26. מי שיחזיר אותו לנו יקבל 100 יורו פרס." אם חבילת מודעות כאלה הם נסעו באוטובוס מספר 26 מתחנה אחת לשנייה והדביקו את המודעות ליד התחנות, על עצים או על עמודי פנסים. הם גם ביקשו אישור מבעלי חנויות בסביבה והדביקו את המודעות בחלונות ראוה. ואז חזרו הביתה וחיכו. אבל בינתיים טדי עף עם הרוח. הוא עף מעל העיר והחוצה, אל שדות ויערות, מעל כפרים ועד עיר אחרת. אבל שם הרוח שקטה, המטרייה שנשאה את טדי אבדה גובה ובסוף נחתה בתעלת מים. הדובון שקע במים אבל המטרייה נשארה למעלה ונסחפה עם הזרם בתעלה. על שפת התעלה ישבו בדיוק שני פועלים ואכלו ארוחת בוקר. הם ראו את המטרייה, הוציאו אותה מהמים והופתעו לא מעט כשמצאו את הדובון ספוג

מים קשור אליה. הם ניערו ממנו את המים והניחו בשמש לייבוש. למחרת הביאו אותו למכר, בעל דוכן בשוק הפשפשים, והושיבו את טדי בין צלחות, מכשירי רדיו ישנים, משקפת שבורה ועוד חפצים שונים. רצה מזל שדוד של ליסה גר דווקא בעיר זו ובאותו הבוקר התחשק לו לבקר בשוק הפשפשים. הוא שמע מאמא של ליסה כמה שזו מתאבלת על הדובון האבוד. לכן, כשראה את טדי על הדוכן, חשב "אעשה לה מתנה! אולי היא תשכח מהדובון הישן שלה, כשתקבל את זה!" הוא קנה את טדי, עטף אותו בניר מתנות, שם בקופסה ושלח בדואר לליסה. וכאשר דיבר בטלפון עם אמא של ליסה סיפר לה ששלח לה דובון ישן, שיגיע אליהם בקרוב. "זה יפה מצדך" אמרה אמא של ליסה "אבל אני חוששת שזה לא יעזור. היא בוכה ימים שלמים ורוצה רק את הדובון הישן שלה." למחרת הביא הדוור חבילה גדולה עבור ליסה. היא פתחה את הקופסה בהתרגשות והוציאה את

החבילה העטופה בניר. "כן" אמרה כשהיא
ממשמשת את החבילה "זה דובון. אבל אני לא רוצה
אותו. אני רוצה את טדי שלי!" והתחילה שוב לבכות.
היא רצתה להשאיר את החבילה כמו שהיא, אבל
אמא אמרה "לפחות תפתחי אותה."
ליסה קרעה את הניר ופתאום ראתה את המקום
המשופשף על בטנו של טדי.
"זה טדי שלי!" היא קראה בהתרגשות "זה טדי
שלי!"
וכך מצאה שוב את דובון טדי שלה.